

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Andronici Et Eivs Coniugis Athanasiaë, ex ea quæ est per
Simeonem Metaphrastem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

VITA S. ANDRONICI ET EIUS CON-
iugis Athanasie, ex ea qua est per Simo-
nem Metaphrastem.

Claruit An-
no Domini
316. & sequē-
tibus teste
Czfare Ba-
zonio An-
nal. Tom 4.
27. Februar.

Adronici &
Athanasie
pietas.

Facultatum
distributio.

Vivunt con-
tinenter in
matrimo-
nio.

Proles mo-
tiuntur.

Athanasie
dolor ex
morte pro-
lium.

IN diebus Theodosij magni Imperatoris, in
in ciuitate Antiochia iuuenis quidam arge-
tarius nomine Andronicus, pietate & bono-
rum operum gloria illustris; qui vxorem accepit
pari pietate præditam Athanasiam nomine; filiam
Iohannis argentarij. Porro cum uterque am-
plissimas à parentibus obtineret facultates, eas in
tres partes hoc modo partiti sunt; vt primam in
subleuanda pauperum inopia reseruarent; secun-
dam Monachorum, eorumq; qui diuinitatem
rebus operam dabant, necessitatibus deputarent;
tertiam verò in propriæ familiæ educationem
prudenter ac moderatè expendebant. Adronicus
autem, postquã duas ex sua coniuge proles (qua-
rum vni Iohannis; alteræ verò Mariæ nomen erat)
suscepisset, sese deinceps cum summa vxoris vo-
luntate, ab omni carnis cupiditate continuit,
& tota mente ad pietatis studium conuulit,
atque ad absolutam virtutum perfectionem aspi-
rauit.

Non multo post accidit vt vtraque proles die
vno acerrima febre correpta, vitam cum morte
commutaret, & insignem parentibus mestitiam
inferret, & ipsa denique ciuitas vniuersa (cui An-
dronicus propter eximiam modestiam & animi
mansuetudinem valdè charus erat) ea de causa in
luctu & squalore versaretur. Athanasia autem
tantum ex morte vtriusque dolorem conceperat,
vt longioris vitæ rædio victa, violentas sibi mor-
tus adferre veller. Erat extra vrbis moenia celo-
berrimum S. Iuliani martyris templum, in quo
parentes

parentes eorum quiescebant, & tunc etiam in
idem monumentum funera liberorum suorum
intulerant. Ab eo Athanasia nullis rationibus se
uelli patiebatur, sed lachrymis tota & luctu de-
formata, die ac nocte orbitatem suam ibidem de-
plorabat. Cōtigit autem media nocte, quod Mar-
tyr Iulianus in habitu monastico ei apparet, &
asperis sanè verbis eam increpans diceret, Quid
in nos hic quiescentes molestia afficis? Quid in-
fantum obitum vesana mente deploras? Satius
certè foret quod tua peccata desleres. Dico enim
tibi mulier, quod qua benignitate conditor Deus
creaturis suis necessaria vitæ alimenta largitur;
eodem planè tuis pueris, quos terrenis bonis pri-
uavit iam largitus est. Et sicut olim fame afflictis, à
te cibum postulare solent, ita nunc à Christo Do-
mino panem cælestem in regno cælorum postu-
lam, accipiuntque.

His auditis, Athanasia à luctu & lachrymis ad
gaudium & exultationem conuersa, retulit mari-
toque, nocturna in templo visione, acceperat, &
reuera Domine mi, si me audis, facies mihi
potestatem monasterium ingrediendi, ut mente
& corpore casta, reliquum vitæ meæ tempus, in
Christi seruitio sedulo peragam. Cui Andronicus
benignum cum gaudio præbens assensum, vocato
ad se locero omnes tradidit facultates, mandauit
que ut ex ijs Nosocomium & Xenodochium mo-
nachorum construeret; deinde omnibus suis ser-
uis manumissis, relicta domo, relicta terra & co-
nitione, iuxta cum coniuge profectus est, ad pa-
trem in Scetem, ad Daniele Abbatem virum san-
ctitatis, & prudentiæ opinione celebrem, qui eos
cum gaudio excepit, & salutaribus monitis, ali-
quandiu instructos, Athanasiam quidem in mo-
nasterio

Ecc

nasterio

Iulianus
martyr ei
apparet.

Nudant se
omnibus
suis faculta-
tibus.

Andronicus
proficisci-
tur ad pa-
trem cū con-
iuge sua.

nasterio Tabennestiarum collocavit. Andronicum verò monastico indutum habitu, sub sua disciplina militare permisit.

Post annos autem 12. quibus strenuè in omni vitæ sanctitate Christo militauerant, ingens desiderium sacra loca visitandi inuasit. Andronicum. Neque difficulter Abbas Daniel potestatem et licet loca sacra reuerenter obeundi; quin data benedictione, eum libens dimisit. Contigit autem dum iter per Aegyptum haberet, & sub spina lebed

Andronicus
visitat loca
sacra.

animum ab æstu Solis & laboris non nihil recreare vellet, vt vxor eius virili induta habitu, et ad loca sacra iter quoque faciens transiret, & in coniugem suum ignota incognitum incideret. Cuiusque mutua se salutatione honorassent, placuit eis vt simul in silentio tamen, iter facerent, & sacra loca visitarent. Quæ postquam summa cum reuerentia iustrassent, & pio suo desiderio fecissent

Andronicus
non nouit
uxorem suam.

satis, tanta inter eos beneuolentiæ & amoris magnitudo creuit, vt alter ab alterius complexu familiaritate auelli se non pateretur. Placuitque tur ex sanctorum patrum auctoritate & consensu, vt simul in eadem cella degentes, mutus se obsequijs & salutaribus monitis fouerent, acque ad omnem vitæ perfectionem alter alterum increparet erudiretque. Neque enim quisquam eorum qui in Scetem, & vicinis locis habitabant, eos

Habitant simul, nec tamen Andronicus coniugem vnquam agnouit.

coniuges esse nouerat, immò nec ipse Andronicus, vel tenui aliqua suspitione eam esse Athanasiam consequi poterat, vsque ad eò pristinam corporis pulchritudinem ieiunijs & vigilijs fuerat uerat.

Postquam verò Alexandriæ alios ferè duodecim annos simul in eodem habitaculo, in omni vitæ sanctitate ac castimonia exegerant: Athanasia

multis & assiduis poenitentia laboribus exhausta, in morbum incidit. Andronicus verò cum incredibilem eam amore (quam tamen virum esse credebat) complecteretur, & mortis ei periculum imminere cerneret, concito gradu ad sanctum Menam profectus est, ut Senem monachorum patrem inde secum ad Athanasiam cum mortis iam doloribus conflantem, adduceret. Venit ille, & lachrymantem Athanasiam, inueniens; Athanasia, inquit, abba ecquid est hoc quòd, expleto iam laborum tuorum curriculo, cum merces tibi amplissima in cælis constituta sit, lachrymaris? Cui Athanasia non, inquit, hoc deploro, ò venerande senex, sed Andronicum vnum mihi omnium in vita dulcissimum. Sed quæso te, ut postquam corpusculum meum terræ tradideris, schedulâ, quæ modo sub capite meo requiescit, illi tradere digneris. Hæc cum dixisset, suauiter in manus creaturis sui spiritum efflauit.

Athanasia
abit ad
Christum.

At verò cum ad exequias ingens monachorum turba de more conflueret, inuenta est Athanasia femina. Quod ut celebri rumore divulgatum fuit, feminam scilicet incredibilem planè virtute, & naturæ fragilitatem continentia & duritie vitæque austeritate Patres etiam sanctissimos superasse; omnes Lauræ Alexandriæ, & vniuersa ciuitas, & omnes denique monachi Scetæ, cum palmis & palmis conuenerunt, & venerandas reliquias summo cum honore ac gaudio extulerunt. Andronicus autem non multò post coniugem suam felici agone sequutus est.

Honorificè
sepelitur.

